

Riskantne

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

AURORA ROSE
REYNOLDS

Originaali tiitel:
Aurora Rose Reynolds
Risky
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut ega ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja intsidendid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Hang Le

Text copyright © 2022 by Aurora Rose Reynolds.
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

D12435923
ISBN 978-9949-87-168-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu poistele. Armastan teid üle kõige,
olen teile igavesti tänulik.*

Esimene peatükk

Everly

Istun oma vanemate köögis leti taga ja kuulan, kuidas mu ema räägib mu kümnekuuse poja Sampsoniga, kes laliseb talle beebiliku elevusega vastu. Ma tean, et kõik vanemad arvavad, et nende lapsed on kõige targemad ja armsamad, aga Sampson on tõesti mõlemat. Ta on juba teinud oma esimesed sammud ning kasutab paari sõna ning on nunnu oma ümarate põskede, laineliste blondide juuste ja suurte siniste silmadega, mis on samasugused nagu minul ja emal.

„Ma ei suuda ära imestada, kui suureks ta on viimase kolme kuuga kasvanud.“ Ema vaatab minu poole ning Sampson laliseb talle nõustuvalt kaasa, näidates kaht alumist hammast, mis eelmisel nädalal välja ilmusid.

„Ma rääkisin sulle.“

„Ma tean, aga isegi piltidel, mis sa saatsid, tundus ta nii tilluke.“ Ta kohendab Sampsoni pepu oma puusal kõrgemale ja vaatab siis poisi poole. „Mis sa arvad, kui meie sinuga läheme õue ja otsime vanaisa üles, nii et emme saab asjad lahti pakkida?“

„Emme,“ kordab Sampson, pöördub mind vaatama ja sirutab siis oma pontsakad käed minu poole. Märgates tema silmis unist pilku, lükkan eemale tooli, millel istusin, ning astun ümber laua, et

ta emalt vastu võtta. Niipea, kui olen Sampsoni sülle võtnud, toetab ta pea mu õlale ja mina panen peopesa ta kuklale.

„Tegelikult on tal uneaeg. Ta ei maganud siia sõites autos kuigi palju,“ ütlen emale, kes puudutab beebi pehmet põske sõrmeots-tega.

„Kas sa tahad, et panen talle pudeli valmis?“ küsib ema ja ma noogutan, vaadates, kuidas ta läheb külmikust piima võtma.

Sellal, kui ema pudelit täidab, kiigutan oma poissi küljelt küljele – see on loomulik tegevus ta sünnist saati, midagi, mis tundub justkui vaistlikult minus tekkinud olevat. „Mõtlesin, et kui sul pole midagi Sampsoni hoidmise vastu, võiksin homme välja minna ja oma tööotsimiskukulutuse linnas paari kohta välja panna.“

„Juba?“ Ema peatub teel mikrolaineahju poole ja vaatab mind üle õla. „Kas sa ei tahaks nädalakest sisseelamiseks võtta?“

„Pigem haaran kohe härjal sarvist, sest tegelikult võib millegi leidmiseks mitu nädalat minna.“ Kallutan pead, et Sampsonile pea peale musi anda sellal, kui ta surub oma nägu mu kaela vastu.

„Sa ju tead, et me isaga aitame sind alati.“ Ema hää on vaikne ja pilk ta silmis paneb mul rinnus tuikama.

„Ma tean, aga te isaga aitate mind juba väga palju, lubades meil siin elada ja nõustudes Sampsoni järele vaatama sellal, kui ma töö olen. Kui ma *leian* töö.“

„Sa oled meie tütar ja Sam on meie lapselaps, Everly.“ Ema pööritab silmi, nagu oleks mu viimane kommentaar naeruväärne olnud. „Me oleme rõõmsad, et te olete siin, ja aitame rõõmuga.“

Ma tean, et see on tõsi, ja olen selle eest väga tänulik, aga miski sellest polnud mul plaanis. Ma poleks kunagi arvanud, et olen olukorras, kus pean jälle oma vanemate juures elama. Kahtlemata ei mõelnud ma kunagi sellele, et kolin koju tagasi koos beebiga, ja kindlasti ei plaaninud ma olla üksikema, kelle lapse isa ei ole üldse pildil.

Kaks aastat tagasi kohtasin unistuste meest, kutti nimega Lex, kelles oli olemas kõik, mida ma partnerilt soovisin. Ta oli ilusa jutuga, armas ja kõva töörügaja. Ülepeakaela armunud, sidusin end temaga

ja järgnesin talle teisele poole riiki, kus ta parasjagu ehitusettevõtte töödejuhatajana töötas. Asjalood olid suurepärased – mitte ainult minu ja Lexi vahel, vaid ka elu üldiselt oli hea. Mul oli imetore töö, kus juhtisin üht linna hotellidest. Ma leidsin mõned sõbrad ja Lex hakkas abiellumise kohta vihjeid tegema.

Ma olin õnnelik.

Meie olime õnnelikud.

Siis sain teada, et olen rase, ja kuigi teadsin, et see juhtus liiga ruttu, arvasin, et kõik on hästi. Ainult, et ma eksisin... väga. Hetkel, kui üllatasin Lexi tillukeste beebisipukate ja positiivse rasedustestiga, tegi ta nalja, et peaksin aborti tegema – mille peale ma naersin, suutmata uskuda, et ta mõtles seda tõsiselt. Arvasin, et ta lihtsalt kardab isaks saamist, mida ma võisin mõista, sest ka mulle ajas emaks saamine hirmu nahka. Ma teadsin ka, et olen juba enda sees kasvava eluga seotud.

Kui päevadest said kuud ja mu kõhuke kasvas, muutusid asjad minu ja Lexi vahel aina pingelisemaks. Kuigi olime endiselt füüsiliselt koos, tundsin, nagu oleksin üksinda. Lexile ei meeldinud, et ma talle midagi oma raseduse kohta mainisin; ta ei rääkinud kunagi beebist ega esitanud küsimusi.

Endiselt tahtmata uskuda, et olin eksinud mehes, keda armastasin, hellitasin lootust, et ta võtab olukorra omaks, kui Sampson on sündinud. Arvasin, et kui ta ükskord oma poega näeb ja teda hoiab, tunneb ta samasugust sidet nagu mina ja armub beebisse.

Seda ei juhtunud.

Selle asemel hakkas ta rohkem töötama ja mõnikord jäi kogu ööks ära. Rohkem kui ühe korra tuli ta koju naisteparfüümi järele lõhnates ja paar korda nägin ta telefoniekraanile ilmumas sõnumeid võõrastelt naistelt. Lõpuks ei suutnud mu süda seda rohkem taluda ning ütlesin talle, et lähen ära. Ta ei palunud mul jääda. Ta ei tülit- senud minuga. Tegelikult aitas ta mul pakkida. Siis, täna hommikul aitas ta minu ja mu poja autosse ning saatis meid teele.

„Everly,“ hüüab ema ja virgун silmi pilgutades oma mõtetest. „Kas sinuga on kõik hästi?“

„Jah.“ Võtan lutipudeli, mille ta mulle ulatab. „Lihtsalt mõtted läksid uitama.“

„Kas sa oled väsinud?“ Ta silmad uurivad mu nägu. „Kas sa tahad, et ma võtaksin Sampsoni, nii et sa saaksid natuke magada?“

„Arvan, et pikutan koos Samiga.“ Hoian Sampsonit veidi tugevamini. Viimase kümne kuu jooksul oli ta olnud täielikult minu vastutusel, nii et mõte sellest, et teen uinaku sellal, kui isegi *mu oma ema* tema järele vaatab, ajab mind veidike ärevusse.

„Sellal, kui seda teed, viin su isa lõunat sööma ja vaatan, mis ma õhtusöögiks välja mõtlen.“

„Kõlab hästi. Tulen pärast alla sulle appi süüa tegema.“ Pöördun köögi ukse poole, et Sampson ülakorrusele viia.

„Everly.“

Peatun, et üle õla vaadata ja näen, kuidas ema pead raputab, endal silmad pisaratest uduseks muutumas.

„Sa ei ole enam üksik, kullake.“ Ta kõhatab kurgu puhtaks ja paneb käe rinnale. „Ma tean, et oled seda kõike üksi teinud, aga enam sa pole üksik.“

Kõris pitsitamas, noogutan ja lahkun köögist, enne kui pisarate all murdun. Väga kaua ei rääkinud ma kellelegi, mis minu ja Lexi vahel toimus, sest olin lootusrikas, et asjad lähevad paremaks, ning ma ei tahtnud, et keegi oleks Lexi suhtes vaenulik. Nüüd soovin, et oleksin kõige suhtes avameelsem olnud, eriti oma emaga. Oleksin võinud tema nõuandeid ja tuge kasutada, eriti, kuna mul ei olnud kedagi teist.

Kui jõuan teisele korrusele, kõnnin mööda oma venna Jaysoni toast, mis oli aastaid tühjana seisnud ning oli nüüd saanud Sampsoni lastetoaks – tänu mu emale ja tema sõbrannadele –, ja suundun oma magamistoa poole, mis asus koridori lõpus. Sampson muutub rahutuks, nii et heidan mugavalt oma voodile, enne kui annan talle lutipudeli ja vaatan, kuidas ta süües unne suigub.

Kasvasin üles majas täis armastust ning mul on olnud õnne kogeda elu jooksul veel kord-paar armastust, aga ma ei teadnud

tegelikult, kui jäägitult võin teist inimest armastada, kuni sünnitasin lapse, kes nüüd mu käte vahel oli. Nii lühikese ajaga on ta õpetanud mulle nii palju minu enda ja selle kohta, mis elus tegelikult oluline on.

Kui Sampson on söömise lõpetanud, tõstan ta enda õla najale ja lasen tal rõhitseda, seejärel hoian teda süles, kuni ta magama jääb. Kui ta unne suigub, luban talle vaikselt, et sean alati tema esikohale ning kunagi ei tule päeva, mil ta peaks tundma end soovimatuna.

Lamades koos Sampsoniga põrandal, haaran temast kinni enne, kui ta jõuab mu kõhu peale ronida, ja hakkan teda kōdistama. Naeratan, kui ta naerma hakkab, ja tõusen istuli, Sam süles, kui mobiiltelefon hakkab helisema. Võtan poisi endaga kaasa, kui üle toa lähen, telefoni haaran ja püüan mitte väga palju loota, kui tunnen ekraanil oleva numbri ära. Olen nüüdseks kolm nädalat vanemate juures olnud ning olen selle aja jooksul vähemasti saajasse kohta oma soovivalduse jätnud ning käinud tosinkonnal töövestlusel, aga ei ole veel ühtegi tööpakkumist saanud.

„Halloo?“ vastan telefoni kõrva äärde pannes.

„Everly, Maverick Live Life Adventuresist siinpool.“ Kui Sampson hakkab nihelema, soovides maha saada, lisab Maverick: „Kas praegu on hea hetk?“

„Tere, Maverick. Jah, praegu sobib. Kuidas läheb?“ Panen Sampsoni maha ja ta hakkab kohe oma mänguasjade poole roomama.

„Hästi läheb. Tahtsin sinuga ühendust võtta, et uurida, kas sa oled endiselt huvitatud siin metsamajakeses büroo juhtimisest.“

„Kas sa teed nalja? Muidugi olen endiselt huvitatud!“ pahvatan, siis tardun, mõistes, kui ebaprofessionaalselt ma kõlan. „Vabandust. See tähendab, jah, olen endiselt huvitatud.“

„Tore.“ Ta itsitab. „Kas sul on homme või ülehomme aega läbi astuda, et minu ja Tanneriga kohtuda ning mõned asjad üle vaadata, ja veidi paberitööd teha?“

„Muidugi. Andke aga teada ja olen kohal,“ kinnitan talle, teades, et ilmselt kõlan kaugelt liiga innukana, aga ausalt, ma olengi elevel. Mul on raha vaja, mis tähendab, et mul on tööd vaja.

„Suurepärase, niisiis, kui homme sulle sobib, siis kohtume pärast lõunat... ütleme kolme paiku.“

„Jaa! Imeline. See kõlab suurepäraselt. Olen kohal.“

„Kohtumiseni, Everly.“ Ta lõpetab pärast kiiret hüvastijätku kõne ning niipea, kui tean, et kõne on lõppenud, hüppan üles-alla.

„Ma arvan, et sain tööd!“ Hüüan ja plaksutan käsi, ehmatades Sampsonit, kes seisab püsti, pall käes. Ta kukub istuli ja hakkab kohe nutma. „Oh ei, anna andeks, kullake.“ Kiirustan teda sülle võtma. „Emme on lihtsalt õnnelik; ma ei tahtnud sind ehmatada.“ Annan talle kiiresti põse peale muski ja pühin pisarad palgeilt.

„Kas kõik on hästi?“ küsib ema elutuppa astudes ja ma naeratan talle laialt.

„Jah, lõpetasin just kõne Maverickiga Live Life Adventuresist ning ta tahab, et läheksin homme vestlema ja paberitööd tegema. Ma läksin nii elevelle, et ehmatasin Sampsonit, kui kõne lõpetasin.“

„Nii et sa said siis tööd?“ Ema astub minu juurde, samal ajal sirutab Sampson käed tema poole.

„Arvan küll. See tähendab, et ta ei öelnud otsesõnu, et sain, aga ta küsis, kas olen endiselt huvitatud, ja ütles, et tahab kohtuda, nii et ma arvan, et sain küll.“